

ROVNÍ A ROVNĚJŠÍ?

Podivná optika soudů České republiky

Jiří Jaroš Nickeli, ČSOL Brno

Soudy na posmrtnou ochranu říšského Němce Hugo Salma, majitele panství Rájec na Moravě, otevřely řadu otázek, jak je to vlastně s občanskými právy v republice. Zdálo by se, že u nás je do Ústavy zakotvena Listina práv a svobod s články 15 a 17 a že tato práva jsou nezadatelná, nepopíratelná a nezpochybnitelná. Co se však děje u obecných soudů v praxi?

Obdobný případ nastal v Brně již na počátku popřevratového období. Akademický funkcionář jisté fakulty v Brně zažaloval tři studenty za to, že jej označili za starou strukturu, bolševika atd. bývalého režimu. Soud rozhodl, že studenti se musejí omluvit, přestože de facto prokázali pravdivost svého tvrzení – a přestože se za ně postavila i vlastní fakulta! Spor nebyl doposud ukončen a mnohaleté martyrium studentů trvá dodnes. Ti se prostě práva a spravedlnosti nedočkali.

Další případ znamenal můj vlastní soud s potomky rájeckého bývalého knížete Salma o tzv. postmortální ochranu jeho osobnosti. Byl to spor o údaje na mé pamětní desce mých příbuzných odbojářů v městysi Doubravici. Tam jsem zřídil na vlastní náklady pamětní desku čili pietní místo podle zákona o válečných hrobech. Napsal jsem na ní, že v domě žili můj dědeček legionář a strýc odbojář, který byl odvezen do Osvětimi zapsaným kriegerkameradem knížete. Jméno knížete vzbudilo nepopsatelnou zášť jeho potomků vůči desce a mně. Média slavila odporné hody a napichovala mou hlavu na kůl již před započítím soudů. Psalo se o hanobení dobrého jména knížete, o historikovi, který závidí potomkům majetek – i když v případě jsem jako historik nevystoupil, nýbrž jen jako pozůstalý po dědečkovi zemřelém po zásahu gestapa – a další nepravdy a nesmysly. Pak nastal soud, který trval od roku 2003 až do roku 2011. Mezitím jsem prodělal infarkt a operaci umělé srdeční chlopně. A soudy soudily podle plánu práce. Měl jsem krajský soud, vrchní soud, nejvyšší soud, posléze opět vrchní soud, pak dovolání k nejvyššímu soudu, zamítnutí – nyní jsem u ústavního soudu. Nekonečný příběh o tom, zdali navržené sankce za použití jména knížete jsou přiměřené, či zda mám být osvobozen. Nikdo si nelámal hlavu s tím, zdali údaj sám o zapsání knížete spolu s tím, kdo dal odvléci strýce, je pravdivý, či nepravdivý – kromě čestné výjimky vrchního soudu, jenž mne ze všech sankcí osvobodil s výjimkou odstranění jména z desky... Žalobkyně totiž žádaly půl milionu pokuty, omluvu v mnoha novinách, odstraňování mých spisů atd. To vše bylo postupně zrušeno a zbyla omluva.

Paradoxně po šedesáti letech já jako pozůstalý po oběti gestapa a příbuzný oběti Osvětimi jsem se měl omluvit potomkům říšského Němce za to, že byl zapsán v úředním archu nacistického válečnického spolku s nacistou, s jeho vlastním služebním a nájemníkem. A já to zveřejnil! Prý je to zneužití. Budeme cenzurovat i pamětní desky heydrichiády???

Nakonec došlo k šalamounskému řešení. Soud zrušil omluvu potomkům – a nařídil omluvu mrtvému knížeti dopisem, jehož příjemkyně byly žalobkyně. Jejich jméno však soud z omluvy vyškrtnul. Omluvu jsem napsal na foto jejich nacistické svatby se zetěm válečníkem wehrmachtu Waffen SS, což je opět fakt pravdivý. Žalobkyně tak nemohou omluvu nikdy publikovat, aniž by nepřiznaly příbuzného z wehrmachtu.

Zde ovšem nastává otázka. Proč soudy jednaly právě takto? Proč vůbec připustily souzení pravdivého údaje o zapsání knížete s někým do nacistického spolku? Soudy bez odborníka jazykovědce argumentovaly pouze fikcí – napsal prý „vyvolal dojem účasti knížete na zločinu odvezení“ (!!!???). Když jsem pak nejvyššímu soudu předložil nový důkaz – **rozběr jazykovědce, který dokázal, že soudy se hrubě mýlí** – byl odmrštěn údajně „pro pozdní podání“. Důkaz, který v

době soudů neexistoval a ani existovat nemohl.

Nikdo nezkoumal fakt, že pravdivý údaj a jméno zesnulé historické osoby lze publikovat bez souhlasu potomků podle článku 17 Listiny práv. Lze publikovat dokonce i údaje škokující a zraňující, pokud jsou pravdivé! Je na to nález Ústavního soudu. Zde byla jen vytvořena nepravdivá konstrukce o zneužití jména tzv. difamací prý části informace – což je kardinální justiční omyl. Je otázka, proč byla tato konstrukce vytvořena. Odpověď je snadná.

Bylo třeba „očistit, doslova vyprat jméno knížete od spojení s nacistou“. Bylo třeba je vyprat ze dvou důvodů. Za první, aby se již nikdo neodvážil psát pravdu o protektorátu, o nacismu, o kolaboraci. Byla to výstraha následným kacírům. O výchovné funkci nezávislých soudů přece tak rád mluvil např. pan Havel. Za druhé, aby se mohl restituovat majetek zhruba za třináct miliard. O pořadí důvodů se přou historikové a právníci. Právníci říkají, že prvotní důvod je majetek. Historici říkají, že prvotní důvod je panská, nordická, arijská pýcha – ponížit druhořadý národ. Oni jsou přece se sudeťáky dnes vítězové, oni žádají omluvy, odškodnění za vyhnání atd. Ve skutečnosti vůbec nejde o pořadí požadavků. Jejich nároky jsou spojeny vjedno. Chtějí zaráz to i ono. Tak to přece říkal jejich právník, zesnulý Dr. Nevřela: „My chceme všechno!“

Nyní nastal další soud – o historickou knihu CUI BONO RESTITUCE. Zde se tytéž žalobkyně úporně soudí s autorkou stati o rájeckém knížeti za okupace, Mgr. Nečasovou. Žalovaly ji za pravdivé údaje o panu statkáři a jeho jednání v době III. reichu. Ne nadarmo napsal pan redaktor Dr. Plocek v Kulturních novinách, že jejich úsilí nabývá na křečovitosti. Není divu – jde o obrovské peníze a soudy jdou částečně na ruku. Paradox doby je v tom, že jen částečně. Alibismus tu zjevně hraje rozhodnou roli. Soud ani v případě naší druhé kacírky nepopřel pravdivost žalovaných výroků. Vytváří jinou konstrukci. Konstrukci o zkreslování údajů úvahami (!) o možném osudu pana statkáře, kdyby přežil další dobu osvobození.

My souzení kacírů si klademe v této souvislosti řadu otázek.

Jak je možné žalovat věci spadající pod ochranu Listiny práv? Jak je možné žalovat pravdivé historické údaje? Jak je možné žalovat citace z archiválií státu a státních institucí? Jak je možné považovat úřední zápisy za difamací? Jak je možné nastolovat „zvláštní odpovědnost historiků“ za hodnocení osob? Tady se zavádějí kategorie odpovědných a odpovědnějších? Tady se zavádějí kategorie rovných a rovnějších? Mají potomci protektorátních kolaborantů rovnější práva dle Listiny práv – nebo se všem má měřit stejně? Jak je například možné, když Ústavní soud prohlásí přihlášku k německému soukmenovectví Fragebogen za zradu ČSR, že obecný soud toto neuzná a tvrdí opak? Jak je možné, že i jistí experti tvrdí opak? Co to tu vlastně panuje za poměry?

Nakonec jen srovnání. **Kdyby se toto odehrávalo v západních zemích, veřejnost, tisk – a zejména inteligence – by počaly bouřit jako zjednaní. A co dělá česká inteligence? Mlčí jako hrob. Strká hlavu do písku, jako by neviděla toto inkviziční křížácké tažení proti historické pravdě. Jako by neviděla, že do holubníku české inteligence strčila nos arijská liška a dává svá ulovená holoubata. Česká inteligence se jen poděšeně odtahuje a rozprchne se jako ta holoubata. A co naše milé politické strany? Jejich mlčení je rovněž příznačné. Ani jedna politická strana nevystoupila na obranu lidských práv studentů, Mgr. Nečasové ani mne. Inkvizice nedosáhla k jejich ohradám? Jak to říkal pastor Niemöller v nacistickém Německu? „Když zatýkali komunisty, netýkalo se mne to, nebyl jsem komunist. Když brali sociální demokraty, nebyl jsem sociální demokrat. Když zavírali Židy, netýkalo se mne to, nebyl jsem Žid. Když zavřeli katolíky, nebyl jsem katolík. Až vzali mne, nebyl tu nikdo, kdo by se mne zastal.“**